

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 153/2021-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej Mgr. Michalom Zálešákom, LL.M., advokátom, Heyrovského 14, Bratislava, proti postupu Okresného riaditeľstva Policajného zboru, odboru kriminálnej polície Nitra v konaní o veci vedenej pod ČVS: ORP-177/1-VYS-NR-2018 BK a jeho uzneseníu z 2. januára 2019, ako aj postupu Okresnej prokuratúry Nitra sp. zn. 1 Pn 48/19/4403-3 a jej uzneseníu z 31. januára 2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a s'ťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. marca 2019 doručená ústavná s'ťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „s'ťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 2, čl. 19 ods. 1, čl. 40 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 3, čl. 8 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práv podľa čl. 15, čl. 16 a čl. 23 Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím, práva podľa čl. 7 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, práva podľa čl. 12 Medzinárodného paktu o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach, práv podľa čl. 1, čl. 2, čl. 12 a čl. 13 Dohovoru OSN o odstránení všetkých foriem diskriminácie žien a práv podľa čl. 1 ods. 1, čl. 12 a čl. 16 Dohovoru OSN proti mučeniu, ako aj porušenie čl. 12 ods. 1 ústavy, čl. 14 dohovoru a čl. 5 Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru, odboru kriminálnej polície Nitra (ďalej len „okresné riaditeľstvo“) v konaní o veci vedenej pod ČVS: ORP-177/1-VYS-NR-2018 BK a jeho uznesením z 2. januára 2019, ako aj postupom Okresnej prokuratúry Nitra (ďalej len „okresná prokuratúra“) sp. zn. 1 Pn 48/19/4403-3 a jej uznesením z 31. januára 2019.

2. Z ústavnej s'ťažnosti a jej príloh vyplýva, že s'ťažovateľka, ktorá bola pozbavená spôsobilosti na právne úkony (avšak je nepochybne aktívne legitimovaná na podanie tejto ústavnej s'ťažnosti, pozn.) rozsudkom Okresného súdu Nitra č. k. 13 Nc 1112/01-27 z 29. januára 2002, má kombinované zdravotné postihnutie, mentálne postihnutie a poruchu autistického spektra. Od 13. januára 2012 do 9. februára 2012 bola hospitalizovaná na IV. [REDAKOVANÉ]. Podľa prepúšťacej správy bola počas hospitalizácie umiestňovaná do tzv. sieťovej postele a ovplyvňovaná psychofarmakami.

3. Zákonná zástupkyňa sťažovateľky – opatrovníčka podala trestné oznámenie na neznáameho páchatel'a pre podozrenie zo spáchania trestného činu podľa § 420 ods. 1 Trestného zákona z dôvodu umiestnenia do sieťovej postele. Podľa jej názoru používanie sieťových postelí ako takých predstavuje formu zlého zaobchádzania v zmysle medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná a ktoré vymedzujú konanie spôsobujúce utrpenie takého charakteru, že je subsumovateľné pod § 420 Trestného zákona.

4. Napadnutým uznesením okresného riaditeľstva bolo trestné oznámenie odmietnuté. Proti tomuto rozhodnutiu podala zákonná zástupkyňa sťažovateľky sťažnosť. Dňa 31. januára 2019 rozhodla okresná prokuratúra napadnutým uznesením o zamietnutí sťažnosti, a to z dôvodu, že neboli naplnené znaky skutkovej podstaty oznámeného zločinu. Okresná prokuratúra v napadnutom uznesení citovala závery z vyšetrovacieho spisu, z obsahu vyjadrenia [REDAKOVANÉ], pričom zástupca nemocnice sa okrem iného vyjadril, že všeobecne sa izolácia v sieťovej posteli používa u pacientov s agresivitou voči okoliu alebo u pacientov s výrazným psychomotorickým nepokojom, keď sú nebezpeční pre svoje okolie alebo pre seba. Maximálna dĺžka izolácie sú 2 hodiny, počas ktorých je pacient pravidelne kontrolovaný. Okresná prokuratúra uzavrela vec takto:

„Na riadne a náležité vyvodzovanie trestnej zodpovednosti voči konkrétnej osobe a základným predpokladom na to, aby prokurátor mohol podať obžalobu a aby predtým policajt mohol niekoho obviňovať zo spáchania trestného činu sa v rámci trestného stíhania vyžaduje, aby boli na strane tejto osoby, ako subjektu trestného konania, naplnené všetky zákonné obligatórne znaky stanovené Trestným zákonom a to jednak znaky uvedené vo všeobecnej časti Trestného zákona, ako aj súčasne znaky obsiahnuté v osobitnej časti Trestného zákona, viažuce sa k určitej konkrétnej skutkovej podstate trestného činu, ktorá je nimi tvorená.

Po preskúmaní na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu bolo zistené, že v predmetnej trestnej veci k takémuto naplneniu všetkých zákonom stanovených obligatórnych znakov danej skutkovej podstaty trestného činu nedošlo.

Nebola naplnená objektívna stránka skutkovej podstaty uvedeného zločinu, tak ako to v uznesení o odmietnutí trestného oznámenia konštatoval aj vyšetrovateľ.

Nemožno taktiež tvrdiť, že ošetrojúci lekár, ktorý rozhodol o umiestnení pacientky do sieťovej postele konal v úmysle spôsobiť tejto telesné alebo duševné utrpenie.

Tunajšia prokuratúra sa oboznámila aj s rozsudkom Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Bureš proti Českej republike, na ktorý poukazuje oznamovateľka v sťažnosti. Ani z tohto rozsudku jednoznačne nevyplýva zákaz používať obmedzovacie prostriedky voči pacientom. Ich použitie má však byť až ako krajné riešenie pre zabránenie bezprostrednej alebo hroziacej ujme pacienta alebo iných osôb. O použití obmedzovacích prostriedkov rozhoduje lekár.

Po zhodnotení vykonaného dokazovania a následnom náležitom právnom posúdení je možné v danej veci konštatovať, že nebolo zistené, že by konaním ošetrojúceho lekára došlo k spáchaniu akéhokoľvek trestného činu.“

5. Sťažovateľka primárne argumentuje, že umiestnením v sieťovej posteli došlo k zásahu do jej dôstojnosti a k porušeniu absolútneho zákazu zlého zaobchádzania, ako aj jej práva na zdravie a v spojitosti s týmito právami došlo aj k jej diskriminácii ako ženy so zdravotným postihnutím. Stredobodom ústavnej sťažnosti je nezákonnosť používania sieťovej postele. Poukázala na to, že ide o formu tzv. mechanickej reštrikcie, ktorá je nezákonná pri poskytovaní sociálnych služieb, ale domáca právna úprava ju pripúšťa v kontexte poskytovania psychiatrickej starostlivosti. Sťažovateľka je toho názoru, že jej umiestnenie, ako aj používanie sieťových postelí všeobecne je v rozpore s medzinárodným právom ľudských práv, a to *per se*, pretože ide z hľadiska štandardov ochrany práv ľudí so zdravotným postihnutím o nepripustný obmedzujúci prostriedok, a to v kontexte poskytovania zdravotnej starostlivosti, ako aj v kontexte poskytovania sociálnych služieb.

6. Sťažovateľka uvádza, že tým, že bola umiestnená v sieťovej posteli, pričom toto umiestnenie bolo protiprávne z hľadiska medzinárodného práva, došlo k zásahu do jej dôstojnosti a aj k porušeniu absolútneho zákazu mučenia, neľudského a ponižujúceho zaobchádzania. Tento zásah bol podľa nej úmyselný, pričom cieľom bolo disciplinovať/potrešťať (zastrašť) ju. Pretože sťažovateľka je osobou so zdravotným postihnutím, a toto opatrenie sa uplatnilo iba vo vzťahu k ľuďom so zdravotným

postihnutím, dôvodom zlého zaobchádzania bola podľa jej názoru aj diskriminácia na základe zdravotného postihnutia.

7. Keďže podľa sťažovateľky išlo zo strany zamestnancov psychiatrickej nemocnice o úmyselné konanie, ktoré prekračuje minimálnu mieru závažnosti, bolo na mieste vykonať vyšetrovanie, ktoré musí byť podľa názoru sťažovateľky okrem iného efektívne, čo znamená, že orgány činné v trestnom konaní musia urobiť také kroky, ktoré vedú k objasneniu relevantných skutočností, k identifikácii páchatel'a, a tam, kde je to relevantné, aj k jeho potrestaniu. Sťažovateľka namieta, že v jej prípade nebolo vyšetrovanie efektívne, keďže orgány činné v trestnom konaní mohli urobiť ďalšie procesné úkony, najmä výsluchy svedkov, predovšetkým zamestnancov psychiatrickej nemocnice, ako aj samotnej sťažovateľky a zamerať svoju činnosť nielen na objasnenie toho, prečo v dokumentácii o priebehu hospitalizácie chýba záznam o umiestnení do sieťovej postele, ale aj v akom úmysle, s akým cieľom zamestnanci psychiatrickej nemocnice konali, koľko času skutočne sťažovateľka strávila v sieťovej posteli, akú ujmu utrpela atď.

8. Zarážajúci podľa sťažovateľky je v tomto prípade tiež rozpor medzi prepúšťacou správou, ktorá bola potvrdená ako autentická, a absentujúcimi záznamami v dokumentácii o priebehu hospitalizácie. Sťažovateľka je toho názoru, že aj s ohľadom na presun dôkazného bremena mala byť táto skutočnosť objasnená a orgány činné v trestnom konaní ju mali vziať do úvahy pri uvažovaní nad naplnením znakov trestného činu podľa § 420 Trestného zákona. Aj z týchto dôvodov došlo podľa názoru sťažovateľky k neefektívnemu vyšetrovaniu.

9. Sťažovateľka navrhla vydať tento nález:

„1. Súd vyslovuje, že postupom a rozhodnutiami Polície SR, Okresného riaditeľstva PZ, Odboru kriminálnej polície Nitra a Okresnej prokuratúry Nitra došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky nebyť podrobený mučeniu, neľudskému a ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu podľa článku 16 ods. 2 Ústavy SR, článku 3 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, článku 15 a 16 Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím, článku 7 Medzinárodného Paktu o Občianskych

a Politických práv, článku 1, 2, 12 a 13 Dohovoru OSN o odstránení všetkých foriem diskriminácie žien, článku 1 ods. 1 a 16 Dohovoru OSN proti mučeniu a k porušeniu práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti podľa článku 19 ods. 1 Ústavy SR.

2. Súd vyslovuje, že postupom a rozhodnutiami Polície SR, Okresného riaditeľstva PZ, Odboru kriminálnej polície Nitra a Okresnej prokuratúry Nitra došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na zdravie podľa článku 40 Ústavy SR, článku 8 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, článku 12 Medzinárodného Paktu o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach, článku 23 Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím, článku 1, 2, 12 a 13 Dohovoru OSN o odstránení všetkých foriem diskriminácie žien a článku 1 ods. 1 a článku 16 Dohovoru OSN proti mučeniu.

3. Súd vyslovuje, že postupom a rozhodnutiami Polície SR, Okresného riaditeľstva PZ, Odboru kriminálnej polície Nitra a Okresnej prokuratúry Nitra spočívajúcim v neúčinnom vyšetrowaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na účinné vyšetrowanie vyplývajúceho z článkov 16 ods. 2, 19 ods. 1 a 46 ods. 1 Ústavy SR, a článkov 3, 8 a 13 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a článkov 15, 16 a 23 Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím a článku a článkov 12 a 16 ods. 1 Dohovoru OSN proti mučeniu.

4. Súd vyslovuje, že sťažovateľka bola diskriminovaná ako osoba so zdravotným postihnutím a žena, a to v súvislosti s jej právom nebyť podrobená mučeniu, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu a právom na zdravie, a to v rozpore s článkom 12 ods. 1 Ústavy SR, článkom 14 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, článkom 5 Dohovoru OSN o právach osôb so zdravotným postihnutím a článkov 1, 2, 12 a 13 Dohovoru OSN o odstránení všetkých foriem diskriminácie žien.

5. Súd zrušuje rozhodnutie Okresného riaditeľstva policajného zboru v Nitre, Odbor kriminálnej polície, ČVS:ORP-177/1-VYS-NR-2018 BK zo dňa 2.1.2019 a rozhodnutie Okresnej prokuratúry Nitra, č. 1 Pn 48/19/4403-3 zo dňa 31.1.2019 o zamietnutí sťažnosti podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.“

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou výhrad sťažovateľky je, že orgány činné v trestnom konaní neefektívnym spôsobom prešetrili jej trestné oznámenie týkajúce sa umiestnenia sťažovateľky do sieťovej postele zamestnancami [REDACTED], čím malo dôjsť k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu mučenia a iného neľudského alebo krutého zaobchádzania podľa § 420 Trestného zákona.

II.1. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky napadnutým uznesením okresného riaditeľstva

11. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti už mnohokrát uviedol, že jedným zo základných pojmových znakov ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ako prostriedku ochrany ústavou (alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou) zaručených základných práv alebo slobôd je zásada subsidiarity. Zmyslom a účelom tejto zásady je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 1 a 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) (obdobne III. ÚS 149/04, I. ÚS 320/2011).

12. Ustanovenie čl. 127 ods. 1 ústavy teda limituje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k ostatným orgánom verejnej moci princípom subsidiarity. V zmysle tohto princípu rozhoduje ústavný súd o individuálnych ústavných sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd

v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd, resp. iný orgán verejnej moci (III. ÚS 181/04, III. ÚS 29/09).

13. Keďže sťažovateľka mala možnosť domáhať sa nápravy tvrdeného porušenia svojich práv sťažnosťou podanou podľa ustanovení Trestného poriadku proti napadnutému uzneseniu okresného riaditeľstva, pričom tento právny prostriedok aj využila, ústavný súd vo vzťahu k tomuto uzneseniu nemá právomoc na jeho preskúmanie.

14. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu okresného riaditeľstva odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

II.2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľky napadnutým uznesením okresnej prokuratúry

15. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

16. Ústavný súd predovšetkým podotýka, že pokiaľ ide o právo na súdnu ochranu, uvedené právo nemohlo byť v prerokúvanej veci (vo fáze pred začatím trestného stíhania) vôbec dotknuté. Súčasťou práva na súdnu ochranu totiž nie je právo fyzickej osoby alebo právnickej osoby, aby na základe podaného trestného oznámenia bol orgán činný v trestnom konaní povinný začať trestné stíhanie či podať obžalobu voči označeným

osobám (porov. I. ÚS 126/06, II. ÚS 526/2013, III. ÚS 16/06, IV. ÚS 17/09). Ani z čl. 6 dohovoru nevyplýva právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní [porov. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Dziedzic proti Poľsku z 25. 11. 2003, č. 50428/99, bod 6; rozsudok vo veci Helmers v. Švédsko z 29. 10. 1991, č. 11826/85, bod 29; rozsudok vo veci Kusmierek v. Poľsko z 21. 9. 2004, č. 10675/02, bod 48]. V tejto časti je preto potrebné ústavnú sťažnosť považovať v zmysle § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde za zjavne neopodstatnenú a je potrebné ju z tohto dôvodu odmietnuť.

17. Ústavný súd si je vedomý judikatúry ESLP, ktorú reflektoval aj vo svojej rozhodovacej činnosti, podľa ktorej zlyhanie štátu pri vyšetrowaní niektorých trestných činov môže viesť k porušeniu čl. 2 (pozri medzi mnohými rozsudok Veľkého senátu vo veci McCann a ďalší proti Spojenému kráľovstvu z 27. 9. 1995, č. 18984/91, bod 161, alebo rozsudok Isayeva, Yusupova a Bazayeva proti Rusku z 24. 2. 2005, č. 57947/00, body 209 – 213), čl. 3 (rozsudok vo veci Assenov a ďalší proti Bulharsku z 28. 10. 1998, č. 24760/94, bod 102; podobne nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 70/01 z 27. júna 2003), čl. 4 (rozsudok vo veci Rantsev proti Cypru a Rusku zo 7. 1. 2010, č. 25965/04, bod 288) a výnimočne tiež k porušeniu sťažovateľkou označeného čl. 8 dohovoru.

18. Pri zásahoch do práva zaručeného čl. 8 dohovoru však ESLP vyžaduje trestnoprávnu ochranu len veľmi výnimočne. Pozitívny záväzok štátu viesť účinné vyšetrowanie sa vzťahuje len na veľmi závažné zásahy do samotnej podstaty tohto práva („*where fundamental values and essential aspects of private life are at stake*“ – pozri rozsudok vo veci X a Y proti Holandsku z 26. 3. 1985, č. 8978/80, bod 27; ďalej napr. rozsudok vo veci Söderman proti Švédsku z 12. 11. 2013, č. 5786/08, body 82 – 85). Takými sú predovšetkým vážne zásahy do fyzickej či psychickej integrity, ako sú napríklad prípady domáceho násilia (rozhodnutie vo veci M. T. a S. T. proti Slovensku z 29. 5. 2012, č. 59968/07, body 58 a 64), sexuálneho násilia (pohlavné zneužívanie či znásilnenie, pozri napr. rozsudok vo veci X a Y proti Holandsku z 26. 3. 1985, č. 8978/80, bod 27), či fyzického násilia voči skupinám vyžadujúcim špeciálnu ochranu, ako sú napr. deti

(rozsudok vo veci Remetin proti Chorvátsku z 11. 12. 2012, č. 29525/10, bod 91).
V ostatných prípadoch postačí ochrana prostriedkami iných právnych odvetví.

19. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľkou tvrdený zásah, ktorý mal spočívať v jej umiestnení do sieťovej postele, nebol v rozhodnom čase jej hospitalizácie (od 13. januára 2012 do 9. februára 2012) nezákonným postupom zo strany [REDAKOVANÉ]. Sama sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uviedla, že predmetnú formu tzv. mechanickej reštrikcie domáca právna úprava pripúšťa v kontexte poskytovania psychiatrickej starostlivosti. Podľa čl. III odborného usmernenia Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky k používaniu obmedzovacích prostriedkov u pacientov v zdravotníckych zariadeniach poskytujúcich psychiatrickú starostlivosť č. 13787/2009 – OZS z 27. mája 2009 účinného od 30. júna 2009 (ďalej len „odborné usmernenie ministerstva zdravotníctva“) sa pod pojmom obmedzovacie prostriedky okrem iného rozumie aj umiestnenie pacienta v ochrannej (sieťovej) posteli.

20. V sťažovateľkinej veci tak, aj vzhľadom na skutkové okolnosti, nemohlo ísť o spáchanie trestného činu mučenia a iného neľudského alebo krutého zaobchádzania podľa § 420 Trestného zákona. Pre naplnenie objektívnej stránky skutkovej podstaty tohto trestného činu je nevyhnutné, aby sa týrania, mučenia alebo iného krutého zaobchádzania dopustil páchatel' v súvislosti s výkonom právomoci orgánu verejnej moci, z jeho podnetu alebo s jeho súhlasom, k čomu však v danom prípade zjavne nedošlo, a teda nemôže byť naplnená objektívna stránka ako jeden zo základných znakov skutkovej podstaty tohto trestného činu a ani subjektívna stránka spočívajúca v úmyselnom zavinení, keďže nemožno tvrdiť, že ošetrojúci lekár, ktorý rozhodol o umiestnení pacientky do sieťovej postele, konal v úmysle spôsobiť jej telesné alebo duševné utrpenie. Slovenská právna úprava pripúšťa použitie sieťovej postele ako obmedzovacieho prostriedku u pacientov v zdravotníckych zariadeniach poskytujúcich psychiatrickú starostlivosť.

21. Orgány činné v trestnom konaní preto v sťažovateľkinej veci (pri prešetrení jej trestného oznámenia) správne vyhodnotili, že nedošlo k naplneniu skutkovej podstaty niektorého trestného činu upraveného v Trestnom zákone, a správne poukázali, že v rámci

konania konkrétnych pracovníkov [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] nešlo o sťažovateľkou označený trestný čin mučenia a iného neľudského alebo krutého zaobchádzania podľa § 420 Trestného zákona. Postupom okresného riaditeľstva a jeho napadnutým uznesením, ako aj postupom okresnej prokuratúry a jej napadnutým uznesením preto nemohlo dôjsť ani k zásahu do tzv. procedurálneho aspektu označených hmotných práv sťažovateľky a ústavná sťažnosť je aj v tomto smere v zmysle § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde zjavne neopodstatnená a je potrebné ju z tohto dôvodu odmietnuť.

22. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry je z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné a nesignalizuje takú príčinnú súvislosť medzi ním a sťažovateľkou označenými právami, ktorá by zakladala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

23. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. februára 2021

Robert Šorl
predseda senátu